

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΙΛΑΡΙΩΝΑΣ: ΛΑΧΤΑΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΟ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙ ΓΗΣ ΖΩΗ ΜΑΣ

Της Θείας Λειτουργίας την 19^η Κυριακή μετά την Πεντηκοστή, στις 19 Οκτωβρίου 2014, προεξήρχε ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας στον Ιερό Ναό της Παναγίας Πάντων Θλιβομένων η Χαρά Μόσχας πλαισιούμενος από τους κληρικούς του Ναού.

Μετά το πέρας της Θείας Μυσταγωγίας ο Σεβασμιώτατος κ. Ιλαρίωνας κήρυξε θείο λόγο, όπου ανέλυσε την ευαγγελική περικοπή της Κυριακής για την εκ νεκρών ανέγερση από τον Ιησού Χριστό του υιού της χήρας της Ναϊν.

«Ποιο είναι το νόημα του θαύματος αυτού και διατί οι Ευαγγελιστές έκριναν απαραίτητη την αναφορά αυτού; Πρωτίστως για να μας υπενθυμίσουν ότι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός είναι ο Κύριος ζωής και θανάτου και έχει δύναμη να ανασταίνει τους νεκρούς.

Η ζωή του καθένα έχει όρια. Ο θάνατος συνοψίζει το σύνολο της ζωής μας και είναι αδύνατο να ακυρωθεί. Δεν επιλέγομε ούτε την ημερομηνία γεννήσεως, αλλά ούτε και την ημερομηνία του θανάτου. Ο καθένας έχει δικές του ιδέες περί του θανάτου. Η πλειοψηφία των ανθρώπων με φόβο

σκέπτονται για το θάνατο, διότι ως βιολογικό φαινόμενο, ως ένα γεγονός της ζωής μας, μας αποδεικνύει και πείθει για το αναπόφευκτο χαρακτήρα του. Και όμως πολλοί είναι οι οποίοι επιλέγουν να μην το σκέπτονται λες και δεν υπάρχει καθόλου. Εν τω μεταξύ όσο προχωρά η ζωή του ο άνθρωπος χάνει τους συγγενείς, τους οικείους και τους φίλους του. Η κάθε νέα απώλεια μας υπενθυμίζει το πρόσκαιρο της επί γης ζωής και ότι όλοι, ένας μετά τον άλλον θα πρέπει να μεταβούμε από την εδώ τη ζωή στην αιώνια...

Ως Ορθόδοξοι πιστεύουμε ότι πέρα από το κατώφλι του θανάτου μας αναμένει η ζωή. Και αυτή η πίστη μας μας βοηθά να αντιμετωπίσουμε άφοβα την σκέψη του θανάτου».

Η επί γης ζωή μας πρέπει να είναι λαχτάρα για το Θεό, και η επί γης ύπαρξή μας είναι ένα διάστημα κατά το οποίο πρέπει να εφαρμόσουμε το θέλημα του Θεού για μας.

Εάν ο άνθρωπος όσο ζει έχει μνήμη του θανάτου, της ημέρας της κρίσεως και της καθολικής αναστάσεως και απολογίας του κάθε ανθρώπου ενώπιον του Φοβερού Κριτού, τότε του αποκαλύπτεται η γνήσια έν Θεω ζωή.

Ως χριστιανοί γνωρίζουμε ότι ο θάνατος δεν συσκοτίζει την επί γης ζωή μας. Αντίθετα, μας κάνει να την εκτιμάμε ακόμα περισσότερα και να έχουμε σωστή χρήση της κάθε ημέρας και κάθε ώρας.

Ο νέος τον οποίο ανέστησε ο Κύριος είχε ζήσει μια πολύ σύντομη ζωή. Αγνοούμε το πόσα χρόνια έζησε μετά την ανάστασή του, ίσως και πολλά. Αλλά το γεγονός είναι ότι χιλιάδες άλλοι νέοι και νέες τόσο τότε, όσο και σήμερα ζουν μια σύντομη ζωή. Ο Κύριος συντομεύει το χρόνο της ζωής τους: άλλος φεύγει λόγω ασθένειας, άλλος εξαιτίας του ατυχούς συμβάντος, άλλος για άλλους λόγους. Και δεν είναι αδικία απέναντι στους ανθρώπους, διότι ο Κύριος ξέρει πόσα χρόνια πρέπει να ζήσει κανείς σε αυτή τη γη.

Από τη στιγμή της γεννήσεώς μας αρχίζουμε την πορεία προς το θάνατο. Και όμως εάν αντιμετωπίζουμε το θάνατο ως μετάβαση στην αιωνιότητα, όταν μας ανοίγουν οι κλειστές πύλες, τότε η πορεία από γεννήσεως προς τον θάνατο αποκτά ένα εντελώς διαφορετικό χαρακτήρα. Ο θάνατός τότε δεν θα είναι πλέον μια πορεία προς τον άβυσσο, αλλά μια ανάβαση.

Η Αγία Εκκλησία μας εφοδιάζει με όλα τα απαραίτητα μέσα για τη σωτηρία μας. Λοιπόν, ας διδασκόμεθα καθημερινώς στο νόμο του Κυρίου, να μελετάμε το Ευαγγέλιο, και να ενστερνισθούμε τα λόγια της ζωής. Ας παρακαλέσουμε τον Κύριο να μας βοηθήσει να προετοιμασθούμε για την μετάβαση αυτή από την πρόσκαιρη ζωή προς την αιώνια, όπου θα μας χορηγήσει σωτηρία και τη βασιλεία των Ουρανών.